№ 8. КИЇВ, КВІТЕНЬ 1950 р. РІК ВИДАННЯ X ЦІНА 1 КРБ.

перець

ГОЛУБ МИРУ. — Тут я себе почуваю в цілковитій безпеці.

Мал. Г. ВОЛОДЬКА

Віталій ЯРОШ

Мир

Мир — це не містер блудливо-пихатий,
Не Штатів промовець фальшиво-облесний.
Мир — це оновлені села і шахти,
І труд наш натхненний, як подвиг чудесний.

Мир — це щаслива усмішка дитини,
І матері тиха і сонячна радість.
Мир — це квітучі сади Батьківщини,
І сивих дідів забезпечена старість.

Мир — це не Маршалла «план» для Європи,
І мир — це не Трумена «пакт Атлантичний».
Мир — це розорані плугом окопи,
І пензель митця, і наш план п'ятирічний.

Мир — це палаци і світлі оселі,
Високі врожаї, ліси на просторі.
Мир — це страйкуючий докер в Марселі,
І «фау»-платформи, потоплені в морі.

Мир — це не атомні склади в Канаді.
І мир — це не долари в позику Тіто.

Мир — це в Тулоні не грузять снарядів,
І Прага кара ватіканських бандитів.

Мир — це незламна рішучість народів
Відстояти мир. (І межі їй немає).
Мир — це братерство степів і заводів,
І прапор повстання в далекій Малайї.

Мир — це не Черчілля заклик палійський,
І не Ачесона чаклунство «тотальне».
Мир — це рубінові зорі Кремлівські,
Мир — боротьба з паліями загальна!

Мир — це судова палата народна.
І суддів у ній вісімсот міліонів.
Місія в суду одна, благородна —
Приборкать і черчіллів, і ачесонів.

Мир — це свобода і радість Китаю,
І прагнення людства звільнитись від гніту.
Мир — це могутня хода Первомаю
Із прапором волі по цілому світу!

— В день 1 Травня мені завжди землетрус ввижається...
— Невмолима закономірність, містер: коли мільйони йдуть у ногу — земля дрижить...

Мал. БЕ-ШЛ

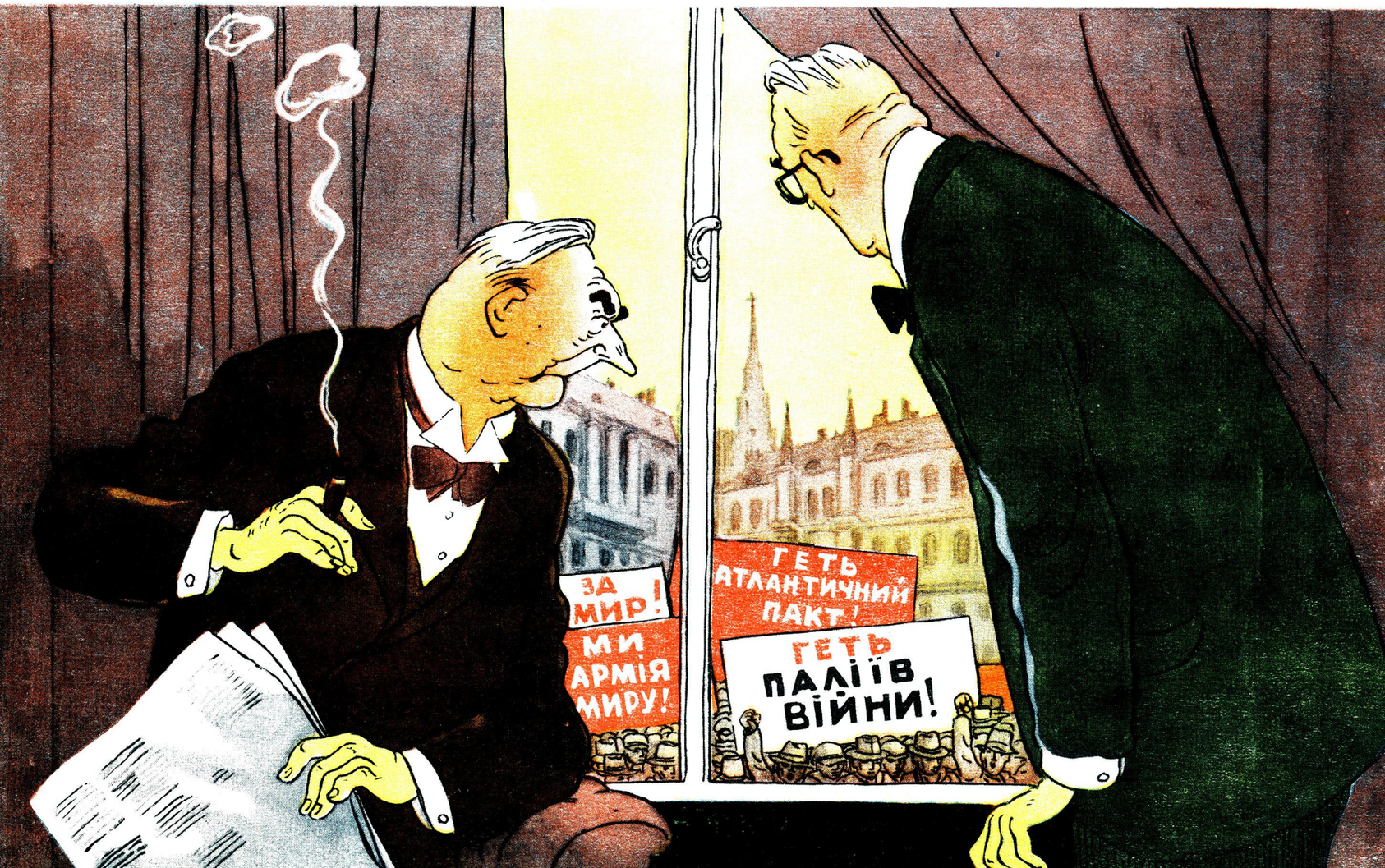

І. ГАЙДАЄНКО

В іменському царстві, в арабському государстві жив та був собі іменський король — імам Ях'я. Іменський імам мав вісім синів, три доньки, стільки ж зятів, удвічі більше друзів, утричі — князів, учетверо більше власних охоронців. Жив собі імам та поживав та долари наживав.

Якось уночі імамові наснилося, що ніби до його скарбниці добирався чікагський бандит. Імам прокинувся нажаханий, ляснув тричі в долоні, покликав до себе своїх вірних слуг і звелів перевірити, чи нема якогось чужака в імамському палаці. Потім Ях'я покликав до себе звіздаря й розповів йому страшний сон.

— Скажи мені, о великий мудрець, до чого цей сон?

Мудрецеві дуже не хотілося виходити з палацу й дивитися на темне небо, і він вирішив подивитися на зірки, що так затишно та красно попритулялися в кутку смугастого прапора одної заокеанської держави.

— О, найсвітліший із найясніших! О, найвеличніший із величних імам! Зоря Сатурн збільшилася, вона просто роздалася, ніби бобів об'їлася, вона пророкує тугу, що її несуть тобі невірні. А наша супутниця Венера все моргає та й моргає, тремтить і міниться барвами, ніби блудниця з твого гарему, — вона віщує тобі зраду й грабунок! Хай боронить тебе аллах!

Звіздар низько вклонився і, не розгинаючись, порачкував з імамової опочивальні.

Ях'я коротав ніч у тяжких і тривожних думках. А вдосвіта, коли придворні слуги тільки-но перевертались на лівий бік, імам підхопився і вчинив такий гамір, що його охоронцям здалося, ніби до палацу вдерлася зграя лютих гепардів, і охоронці з переляку поховалися під ковдрами з головою.

Лютий імам і ніг не помив, і на сонце, що сходило, не помолився, а зібрав своїх найвірніших друзів і найпокірніших рабів і наказав висипати в бідони з-під американського бензину всі свої заощаджені скарби — аж цілих 10 мільйонів египетських фунтів. Уся сума помістилася в 15 бідонах. Тоді п'ятнадцятеро найпокірніших рабів взяли на плечі п'ятнадцять важенних бідонів, і під охороною найвірніших друзів, на чолі з імамом, процесія таємно вирушила до Аравійської пустелі: зупинилися вони серед дюн та барханів біля одинокої миршавої пальми. І звелів імам своїм покірним рабам копати в пустелі тридцять ям. І звелів імам покласти в п'ятнадцять ям по бідону з золотими фунтами в кожну і засипати їх піском.

Коли скарб було закопано, імам Ях'я звелів своїм вірним друзям забити своїх покірних слуг, щоб з ними вмерла таємниця закопаного скарбу. Вірні друзі миттю виконали наказ свого володаря. П'ятнадцять трупів вони поклали, як бідони, в п'ятнадцять готових уже ям і засипали їх піском.

Радісний і жвавий повернувся імам до палацу. Тепер він гадав доручити своєму прем'єр-міністрові знищити своїх вірних друзів, — і тоді велика таємниця лишилася б таємницею для всіх і назавжди.

Але не встиг Ях'я шепнути слівце своєму прем'єр-міністрові, як один із вірних друзів імама розповів про таємницю своєму найближчому другові, а за годину про лютість іменського короля знала вся держава, все арабське царство і навіть шумливий базар у Дамаску, і навіть тихий гарем у Багдаді. Обурилися всі шейхи, халіфи, паші, беї й королі. «Ях'я — невірний!» — закричали вони. Розгнівалися на імама всі духовні вожді ісламу, заскиглили мули Шираза, заревли ішаки Тегерана, загриміли англійці в Лондоні та в Адені.

Обуренню «високогуманних» персон не було ні меж, ні краю... Хтось із найближчих друзів імама вхопив банку американської «свинячої тушонки» і, не злякавшись корана, тарарахнув імама по його найсвітлішій голові. Імам крекнув, прянули його руки до неба та й ущух. Разом з імамом його найближчі й найвірніші друзі відправили на той світ і трьох синів імамових, і іменського прем'єра.

— Прийми їхні душі, аллах!

Прості люди в Іємені говорять, що винний у всьому сам імам Ях'я. Він дуже задивлявся на долари й привчив своїх близьких вгадувати долю не по зірках небесних, а по зірках смугастого прапора одної заокеанської держави. Хоч що там говоріть, але факт, що відтоді Ях'я не живе й не поживає, і доларів не наживає.

Таку арапську казку нещодавно розповідав радіооглядач лондонського «Бі-бі-сі». Нью-йоркський «Голос Америки» не розповідав у цей день своїх казок, хоч і знав про це не гірш, як і «Бі-бі-сі»: нью-йоркські арапи просто не зуміли придумати чогось такого, що могло б перевершити Лондон. Одначе, коли американці вигадали свою, американську казку про імама Ях'ю, ввесь світ уже знав про справжні події в невеличкій арабській державі Іємені.

А що трапилося на священній землі ісламу?

Американський мусульманин Абдалах Едді бей (він же Вільям Едді) одіпхнув на задній план від аравійської нафти англійського мусульманина Ель Хаджі Абдалаха Фільбі бея (він же Джон Фільбі). І останній затаїв лють.

Пілігрим з Уолл-стріту мав більше доларів, ніж паломник із Сіті, і через те мудрий Абдалах Едді бей продерся до Іємену. З королем Ях'ею (розуміється, за долари) було підписано американсько-іменську угоду про торгівлю й про те, що США позичають Іеменові один мільйон доларів. А за цим дванадцять американських нафтових королів почали домагатися в Ях'ї нафтових концесій на узбережжі Червоного моря.

І ось тут, до краю вже приборканий, британський лев вирішив огризнутись. Абдалах Фільбі бей, як справжній магометанин, не зміг допустити, щоб якийсь невірний Вільям Едді і далі бруднив священну землю. А до того ще й у Лондоні завили: «Пробі! Америка продирається до Іємену, що на півдні межує з британським протекторатом Аденом. Чи довго до лиха?».

І Абдалах Фільбі бей, через аденських та іменських агентів, підкуповує «найсвітліших» і «найясніших» феодалів, серед них і восьмого сина короля й королевого зятя, та організовує переворот в Сані (столиця Іємену). Після вбивства імама Ях'ї, його трьох синів та прем'єр-міністра королівську корону одяг на себе імамів зять Абдулла-ель-Вазир, а пост прем'єр-міністра посів син Ях'ї — Ібрагім.

Звідси й починається американська казка.

«Перший син імамів Ахмет, обурений підлотою зради й запроданства Ібрагіма й Вазира, зібрав іменські племена, вийняв меча і на чолі своїх воїнів пішов війною проти убивць свого батька...»

Американці, обурені свинею, що її їм підклали англійці, кинули на криваву січу свого ставленика Ахмеда, якого озброїли американським мечем та іншою американською зброєю.

В Іємені почалася міжусобна кривава різня. Палали села, мусульмани стинали один одному голови, розпинали на деревах, палили живими в огні. За англо-американську конкуренцію монополій гинули ні в чім неповинні люди.

Переміг Ахмед. Він одрубав голову Вазирові й сам осідлав трон короля Іємену.

Тепер американські розвідувальні експедиції прямують в Іеменську пустелю розшукувати скарб, закопаний імамом Ях'ею (на кшталт того, як зробили янкі в Туреччині, розшукуючи на горі Арарат Ноїв ковчег).

Чи знайдуть американці скарб короля Іємену, чи знайдуть вони там нові нафтові родовища, — цього не зможе вгадати «наймудріший з мудрих» звіздарів, але що іменський народ і всі народи Сходу незабаром знайдуть у себе сили, щоб витурити з своїх земель усіх отих шукачів «скарбів» та «ковчегів», — це можна з певністю сказати, не дивлячись навіть на Сатурн та на Венеру.

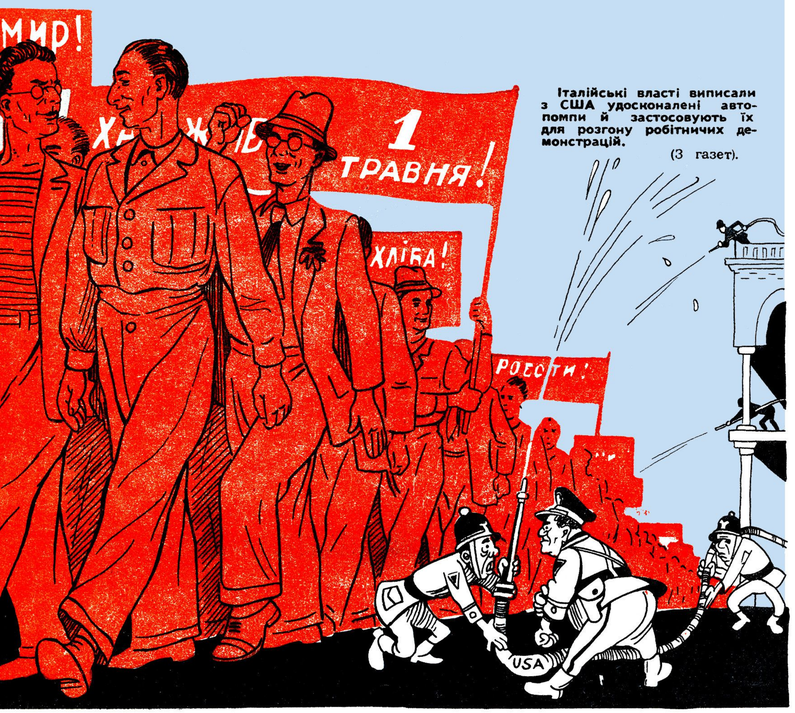

Італійські власті виписали з США удосконалені автопомпи й застосовують їх для розгону робітничих демонстрацій.

(З газет).

ПРОВАЛИЛИСЬ З ПОМПОЮ

— І помпа не допомагає — кишка тонка!

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

ПАРЛАМЕНТСЬКИЙ ФУТБОЛ

У царській Росії казали:

— Становище гірше губернаторського!

А в Англії тепер кажуть:

— Становище гірше депутатського!

Після недавніх виборів англійський парламент поділився на дві рівносильні капіталістичні команди — збірна лейбористів і збірна консерваторів. У кожній команді, приблизно, по триста гравців. Лейбористська більшість складає якихсь там шість депутато-одиниць. Капітани команд залишилися старі: у консерваторів — заслужений палій війни Уінстон Черчілль, у лейбористів — не менш заслужений штанодержець Черчілля — Клемент Еттлі.

Рівність сил обох команд надає особливого азарту парламентській грі і розпалює пристрасті болільників. За правилами гри, консерваторам досить одержати на якому-небудь парламентському засіданні більшість в один голос, щоб ухвалити перший-ліпший закон і повалити лейбористський уряд. Так що доля лейбористського уряду завжди висить на волосинці. Хай лише пара-друга лейбористських депутатів об'їсться зіпсованими американськими консервами, одержаними за планом Маршалла, і не прийде на засідання, так і кінець! — чисельна перевага переходить до консерваторів, і лейбористський уряд летить шкереберть.

В таких умовах, коли один голос може стати вирішальним, обидві команди вживають драконівських заходів, щоб забезпечити стопроцентну явку своїх членів на парламентські засідання. Неявка суворо забороняється. Ні хвороба, ні іменини дружини, ні похорони свояченици поважними причинами не вважаються.

У кожній команді є спеціальна службова особа — «уіп», тобто «батіг», або «загонщик». Обов'язок цього «батога» — заганяти в парламент членів своєї команди. «Уіп» знає, де цієї хвилини перебуває кожен депутат, у якому барі, клубі або в іншому злачному місці треба шукати його, щоб доставити в парламент до початку голосування. Ніколи ще з часів королеви Вікторії «уіпи» не мали такого диявольського навантаження, як у теперішньому парламенті. Вони доставляють на засідання не лише п'яних у дим депутатів, але й хворих з високою температурою, закутаних у пледи, охриплих й осиплих. На одне із засідань парламенту лейбористського депутата принесли прямо з лікарні, на носилках, у супроводі лікаря й сиділки, і поклали на лаву, мов на операційний стіл. Розказують, що потім того депутата помилково поставили догори ногами, так що голосував він не руками, а ногами. Кажуть також, що лікар і сиділка під шумок також проголосували — і руками, і ногами.

Проте «уіпи» вже не можуть обмежуватися лише транспортуванням і витверезуванням депутатів: вони вимушені вживати профілактичних заходів, загартовувати й тренювати свої команди, приписувати кожному депутатові харчовий режим і спортивні вправи, регулювати години сну і кількість вживаного віскі. Не життя, а суцільний великий піст! От чому в Англії таке популярне прислів'я:

— Становище гірше депутатського!

Поки що змагання між обома командами закінчувалися внічию. Лейбористи все ще не здають своїх воріт. Що буде далі — сказати важко.

Та зате з усією точністю можна сказати, що яка б команда не перемогла, становище англійських трудящих буде дедалі гіршати. Вони ще раз переконаються, що парламентський балаган з його фальшивими змаганнями капіталістичних команд — суцільне шахрайство й обдурювання мас.

Р. БОРИСЕНКО.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

ДО ДРУГИХ РОКОВИН ПЛАНУ МАРШАЛЛА

— Вам допомогти, чи ви самі втопитесь?

ДІЯ ПЕРША

Праворуч — хата Кіндрата Галушки, ліворуч — хата Саливона Часника. На першому плані — вулиця, від якої садиби Часника й Галушки відгороджені низеньким тином. В глибині — сад. Перед хатами Галушки й Часника стоять столи, стільці. На подвір'ї у Часника сидить старший міліціонер, за столом коло нього — секретар сільради. Перед міліціонером стоять Часник, син його Гриць і дружина Палажка. Шия в Часника замотана рушником. На подвір'ї у Галушки за столом сидить Галушка. з обв'язаною рушником головою, коло нього Довгоносик і Параска.

МІЛІЦІОНЕР: **Пиши протокол номер один.**

СЕКРЕТАР: **Пишу протокол номер один.**

МІЛІЦІОНЕР (до Часника): **Ваше прізвище, громадянин?**

ЧАСНИК (здивовано): **А чи ти, Петро, не знаєш? Чи здурів, що так питаєш? Ой! Як ти смів підвищить тона Проти мене, Саливона? Ой! Я ж у «Смерть капіталізму» Двадцять років головую!..**

МІЛІЦІОНЕР (перебиває): **Тут нема приятелізму! Не кажіть, бо я не чую. Перед вами я не Петька, А старшой товариш Редька! І як я сполняю службу — Не тулись до мене в дружбу! Тут не сват я і не зять. Ето нада понімать!**

(До секретаря) **Пиши протокол номер один.**

(До Часника) **Ваше прізвище, громадянин?**

СЕКРЕТАР: **Написав. Навіщо тут здійматися крик. Ось дивись: ответчик — Саливон Часник.**

МІЛІЦІОНЕР: **Зачеркни!.. І не спіши. З уст ответчика пиши! Не заскакуй наперед. Це наносить формі вред!**

(До Часника) **Прізвище? Звати? Це форма! Закон!**

ЧАСНИК: **Виписуй по формі — Часник Саливон!**

МІЛІЦІОНЕР (до секретаря): **К пункту два тепер пішли.**

(До Часника) **В білих арміях були?**

ЧАСНИК: **Ти сказився, чи може вчадів? Я ж їх сам дубасив гадів Із Будьонним... Та ще як!**

(До Палажки) **Чуєш, жінко, дай піджак!**

ГАЛУШКА (почув, перестав стогнати і каже до своєї жінки): **Чуєш, жінко, дай піджак!**

Палажка виносить піджак. Часник одягнув. На піджаку — орден Червоного Прапора. На другому подвір'ї Параска винесла піджак. Галушка одягнув, у нього теж орден Червоного Прапора. Міліціонер помацав орден Часника, підморгнув.

МІЛІЦІОНЕР: **Факт — не був. Тепер видать.**

(Багатозначно) **Ето нада понімать!**

(До Часника) **Розкажіть за що і як Бились ви з Галушкою?**

ЧАСНИК: **Для свого колгоспу «Смерть капіталізму» Я хотів купити в «Тихому житті», Тобто у Галушки, сіна для худоби. Стрів його раненько і кажу: продай! І захтів Галушка з мене втроє здерти! Я йому і врізав: «Ах, ти спекулянт!» В нього, як відомо, єсть багато лугу, Цілі гори сіна. Ну, а ферм нема. Тут ми і зчепились...**

ГАЛУШКА: **Вреше! Ох, і вреше!..**

ЧАСНИК (щоб допекти Галущі, співає): **В мене фермы — скоту повні, Доглядать лише встигай. А в Галушки на припоні Лиш однісінький... бугай.**

В мене вівці і ягнята, І корівок більше ста, І телята, і лошата, А в Галушки — ні хвоста!

ГАЛУШКА: **Та за те у мене має Вдома кожен — ого-го!**

ЧАСНИК: **Він мене перебиває!**

МІЛІЦІОНЕР (розводить руками): **Територія його!..**

ГАЛУШКА: **Ач, хитрує!**

ПАРАСКА: **Ач, підлота!**

ПАЛАЖКА: **Затули. курнулько, рота!**

ПАРАСКА: **Щоб тобі на пуп чиряк.**

ЧАСНИК: **Як?**

ПАЛАЖКА: **Мені?**

ЧАСНИК: **За віщо?**

ГАЛУШКА (єхидно): **Так!**

МІЛІЦІОНЕР (сюрчить): **Одміняю ці дебати!**

(До Часника) **Прсшу свідчення давати!**

ГАЛУШКА: **Він мене, орденоносця, Смів назвати спекулянтом!**

ЧАСНИК (продовжує розповідати): **Я на нього — спекулянт! Він на мене — кар'єрист! Розмахнувся я щодуху Та по вуху з фланґу — бац! Він на мене «ти бандит»! І за шию ззаду — хвать! Задушив би! Та в резерві Був якраз мій син Грицько.**

МІЛІЦІОНЕР: **Доволі! Розкажи тепер — Григорій Часник, комбайнер!**

(До Грицька) **Куди ти ударив Галушку?**

ГРИЦЬКО (тримає добрий дрюк): **В макушку!**

МІЛІЦІОНЕР: **За кого була ця розплата?**

ГРИЦЬКО: **За тата.**

МІЛІЦІОНЕР: **І більше Галушка не бився?**

ГРИЦЬКО (махає головою, що «ні»): **Звалився! Замовк і лежав акуратно!**

ЛІБРЕТТО КОМІЧНОЇ ОПЕРИ ЛАУРЕАТА СТАЛІНСЬКОЇ ПРЕМІЇ СТЕПАНА ОЛІЙНИКА ЗА ОДНОІМЕННОЮ П'ЄСОЮ ОЛЕКСАНДРА КОРНІЙЧУКА

МІЛІЦІОНЕР: **Понятно!**

(До Часника) **Підпишіть протокол!**

Часник підписує. Міліціонер переходить на подвір'я Галушки. сідає за стіл. Коло нього секретар.

МІЛІЦІОНЕР: **Пиши протокол номер два.**

(До Галушки) **Прізвище?**

ГАЛУШКА: **Галушка.**

МІЛІЦІОНЕР: **Як зовуть?**

ГАЛУШКА: **Кіндрат.**

МІЛІЦІОНЕР: **Ясно... Скільки років?**

ГАЛУШКА: **Так що... п'ятдесят.**

МІЛІЦІОНЕР: **Фах і должность ваша?**

(До секретаря) **Виписуй допуття!**

ГАЛУШКА: **Голова колгоспу «Тихе життя».**

МІЛІЦІОНЕР: **Розказуйте коротко...**

ГАЛУШКА: **Що ж тут довго говорити. Було б круто бідоласі! Часника я міг прибити, Що б не син його в запасі. За ціну він розкричався. Став ганьбити «спекулянтом». Підстрибнув я, розігнувся І на шию сів... десантом. В горло пальцями вчепився І давай його душити. Гриць — як тріснув! Я й звалився.... Що ж тут довго говорити!?**

СЕКРЕТАР: **Як це з фланґу і по вуху Він урізав вас щодуху?**

МІЛІЦІОНЕР (перебиває): **На словах це не понять. Ето нада іспитать!**

ДОВГОНОСИК: **Прошу зняти розмір гулі!**

МІЛІЦІОНЕР (до Галушки): **Розмотайте, зараз знімем.**

(Галушка розмотав голову, міліціонер вимірює пальцями).

МІЛІЦІОНЕР (до секретаря): **Запиши, що голова Гулю вигнала з-під шкіри.**

(Міряє) **Впоперек на... пальців... два. А вподовж... пиши чотири!**

ДОВГОНОСИК: **Запишіть мене, як свідка!**

МІЛІЦІОНЕР: **Ваше прізвище? Ви звідки?**

ДОВГОНОСИК: **Я тут свій.**

(Дістає паспорт) **Один момент!**

ГАЛУШКА: **Це торговий наш агент!**

Міліціонер подивився паспорт, покрутив щось головою, повернув. Всі йдуть до хати. міліціонер і секретар пустились їти вулицею. Виходить чоловік, веде мотоцикл. Став, оглянув машину. Міліціонер побачив його, вигукнув «Ей!» і киває пальцем, щоб той підійшов.

МІЛІЦІОНЕР: **Хто такий ви, мушу знати? Прошу дати документ.**

МОТОЦИКЛІСТ: **Ось він. Нате і дивіться.**

МІЛІЦІОНЕР (подивився. повернув, взяв «під козирок»): **Розріште отлучиться?!**

Мотоцикліст усміхнувся, ствердно кивнув головою, що можна йти. Міліціонер, чітко відбиваючи кроки, пішов. Мотоцикліст сів біля машини і почав розбирати... З хати виходить дочка Галушки Галя. Вона спочатку не помічає мотоцикліста. Схвильована тим, що сталося (бійкою між батьком і Часником), Галя співає.

Ходжу сумна і зажурена В рідним краю поміж нив. Грицю, невже я обдурена? За що ти батька побив? Ти ж говорив, що з Галиною Помисли в тебе одні. Нам степовою рівниною Ой, не гуляти вже, ні! Я ж зі столиці мов горлиця Мчала до тебе в наш край. Тяжко, як серцю доводиться З болем казати: .прощай!

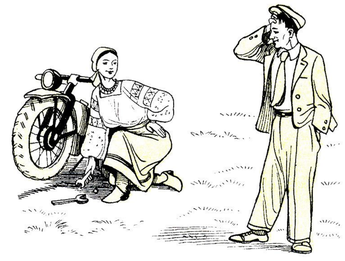

Ходжу сумна і зажурена В рідним краю поміж нив. Грицю, невже я обдурена? Грицю мій, що ти вчинив?

МОТОЦИКЛІСТ (несподівано для Галі): **Та чи варт журиться Із-за того Гриця?!**

ГАЛЯ: **Добрий день! Чого ви стали? Щось зайло, чи зламали?**

МОТОЦИКЛІСТ: **Щось зайло... Та й ворожу.**

ГАЛЯ: **Дайте я вам допоможу.** (Метнулась до мотоцикла. Розбирає деталі, показує, що ось так, мовляв, треба).

МОТОЦИКЛІСТ: **Ти звідкіль?**

ГАЛЯ: **З оцього дому** (показує на хату). **Ну, а ви?**

МОТОЦИКЛІСТ: **А я з обкому.**

ГАЛЯ (вдарила руками об полі): **Та тобі, скажи, не стидно! Де це чувано і видно, Щоб шофер обкому нині Так не тямив у машині? Мусиш бути віртуозом, Не волами ж це, не возом: Глянь сюди ось!** (Показує в машину) **Ти ж розтяпа. Ех, шофере! Ех, ти шляпа!**

МОТОЦИКЛІСТ (кидає репліку): **Самокритика в запалі! Крий, кажи. Громи вже далі!**

ГАЛЯ: **Далі буде «поза планом». Як зовуть тебе?**

МОТОЦИКЛІСТ: **Степаном. А тебе?**

ГАЛЯ: **А я Галина. Я тутешня. Он хатина. Тут росла я, хліб ростила, Комбайнером стала тут.**

СТЕПАН: **Ну, а зараз?**

ГАЛЯ: **Поступила В музикальний інститут.**

СТЕПАН: **Я ж то чую — голос сильний! Заспівай же про цей вільний, Про широкий степ артільний!**

ГАЛЯ: **Помагай, шофере-брате. Я люблю про степ співати!**

ПІСНЯ ПРО СТЕП

(Дует)

То не море шумить, золотиться, У безмежній ясній далині, То колишаться хвилі пшениці — В степовій стороні!

Скільки глянь — широчінь урожайна, Розцвітають багатства землі! У хлібах пропливають комбайни — Степові кораблі!

Світить селам і зоряним гонам Електричного світла маяк — У степу, де лежить під Херсоном Партизан Железняк!

Йдуть учитися хлопці, дівчата. Їм дорога до щастя ясна. Йде в Комуну, піснями багата Степова сторона.

(Продовження в наступному номері)

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

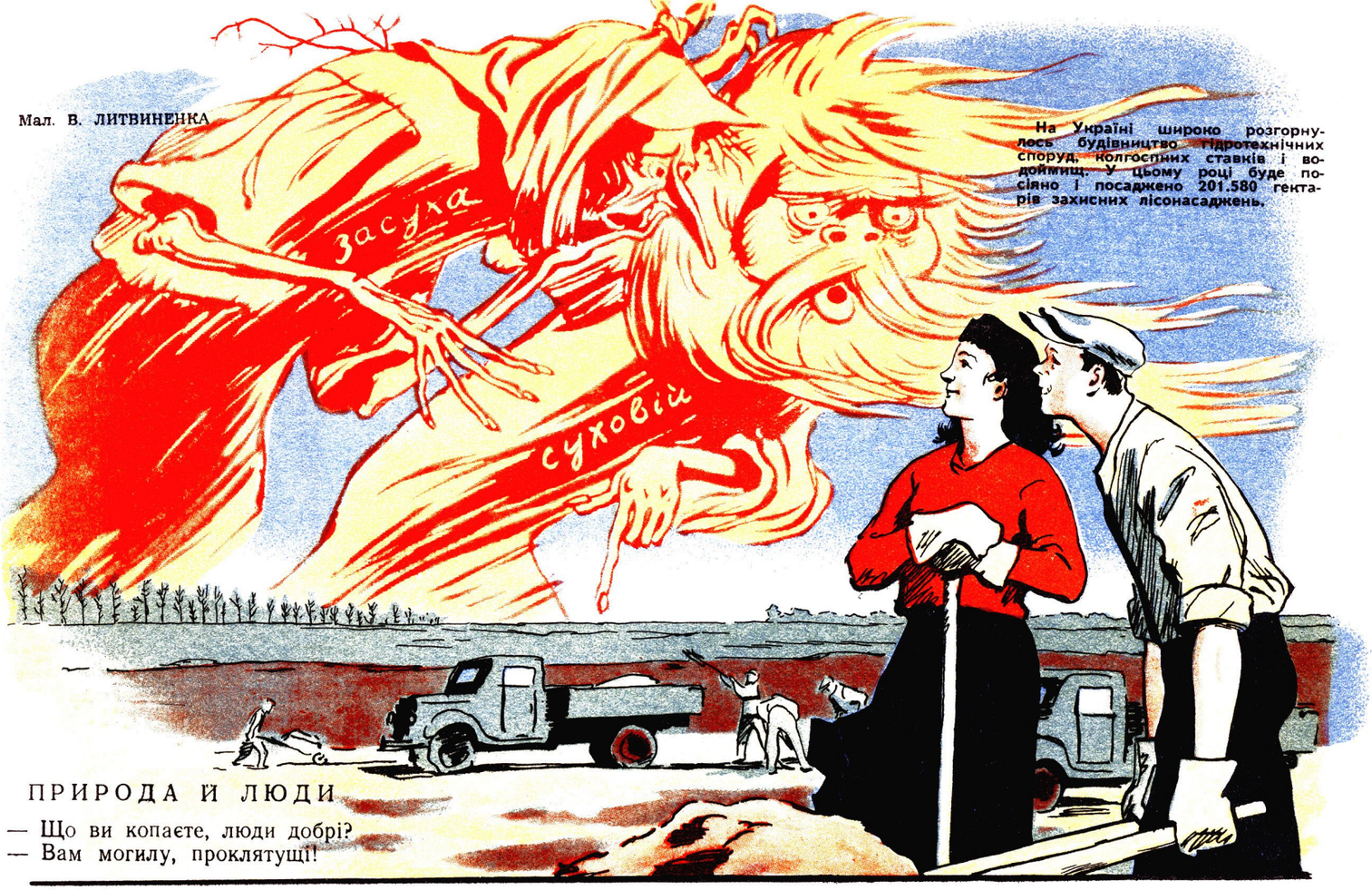

На Україні широко розгорнулось будівництво гідротехнічних споруд, колгоспних ставків і водоймищ. У цьому році буде посіяно і посаджено 201.580 гектарів захисних лісонасаджень.

ПРИРОДА И ЛЮДИ

— Що ви копаєте, люди добрі?
— Вам могилу, проклятущі!

З матеріалів, надісланих на конкурс Перця

ЦЕ ВЖЕ ФАКТ!..

ГОЛОВА колгоспу, Демид Петрович, нервував.

— Дзвонив? — спитав він у рахівника.

— Не дозвонився, Демиде Петровичу, все «зайнято» й «зайнято».

— Дзвони ще раз.

Рахівник крутнув ручку:

— Центральна!.. Золото! Дайте мені місто... Дайте, кажу, місто!.. У вас душа есть?.. Єсть, питаю, душа?!..

— Що ти з нею душевну дискусію розводиш?! — розсердився голова і вирвав трубку в рахівника. — Центральна!.. Центральна, ви розумієте, що таке зрив зобов'язань?! Га!.. Що?.. А чорт!.. — і повісив трубку. — Ану прочитай ще раз телеграму.

Рахівник вийняв із шухляди телеграму на червоному бланкові й прочитав:

«Спецлітаком командируємо кандидата двадцять восьмого ранком...»

— А сьогодні...

Демид Петрович не встиг закінчити фрази, як до контори вихорем увірвався Василько і не своїм голосом закричав:

— Ле-ти-ть! Лети... — і тільки його й бачили. На якусь секунду всі отетеріли. Потім голова колгоспу ще проворніше за Василька вискочив на вулицю і зник десь за рогом. Рахівник почав нашвидку складати свої папери.

— Тс-с-с... Чуєте? Гуде!... — підморгнув він обліковцеві й дівчині-прибиральниці Оксанці.

Оксанка схопила відро з водою і почала бризкати на чисту підлогу, та так хлюпнула, що облила рахівникові галіфе.

— Ой, звиняйте...

— Ніколи звиняти! Кидай дурну роботу, у нас чисто. Біжи до куховарки, одна нога тут, друга — там. Скажи, хай готує сніданок і пам'ятає для кого! — скомандував рахівник.

— Біжу! Лечу! — пташкою шугнула за двері дівчина.

— Пішли й ми, глянемо, що за птиця прилетіла. Це не жарт — кандидат спецлітаком!

Вискочивши з контори, рахівник з обліковцем побачили, як літак помахав крилами і пішов на посадку. Вони теж побігли туди і зіткнулися з Демидом Петровичем.

— Ви куди, орли?

— Уже прилетів! Ви бачили? — задихавшись, питав рахівник.

— Лаврін, та не він! — з досадою махнув рукою голова.

— А хто ж?

— Наш колишній патронований Стьопка... Бригадир розказує. Я сам не бачив. Каже, вийшов Стьопка з аероплана, солідний такий, не впізнаєш, поздоровкався і подався навпростець городами до баби Параски, що його виховувала.

— А де ж той, що спецлітаком? Кандидат?

— Ума не приложу! — розвів руками голова. — У телеграмі ж сказано двадцять восьмого ранком... А воно вже за південь повернуло... і число двадцять дев'яте... Я ж твердо обіцяв на зборах!.. Пішли, хлопці, писати нову телеграму.

Не встиг рахівник умочити перо, а голова обдумати текст телеграми, як на порозі став Стьопа. Рахівник його спочатку й не впізнав. Зовсім не схожий він на колишнього патронованого, що ганяв за селом гуси. Ставний став, одягнений красиво. Змужнів.

Зрадівши, мов рідним, кинувся Стьопа до рахівника, до Демида Петровича, до обліковця. Обнімається з усіма. А в самого очі блищать. Хтозна від чого при таких зустрічах блищать очі — від сонця, що ллється у вікна, чи від радощів...

— Скільки літ, скільки зим!

— Сідай, Стьопо, ближче, — припрошував голова. — Ти хто тепер — директор, професор чи письменник?

— Ні те, ні друге, ні третє... Та чого ви такі смутні? Не раді, що прилетів?

— Та не те, — відмахнувся голова. — Сказати по правді — не твого літака чекали ми. До зарізу потрібен нам інженер-електрик, а він — умри — не летить. Боюсь, електростанцію до свята не пустимо.

Тихо ввійшла прибиральниця Оксанка.

— Готово? — повів бровами рахівник.

— Тітка казала, поки прийдете, все буде, «як часи».

— Ну, що ж, Стьопо, розмову продовжимо за сніданком. Ти у нас теж дорогий гість, — підвівся голова.

— Хвилинку, а у вас усе готово?

— Ого, там такі «гогелі-могелі» приготували, куди твоїм ресторанам! Інженера ж думали зустріти! Кандидата технічних наук!

— Та я не про «гогелі», — почервонів Стьопа. — Устаткування, питаю, все завезли?

— Та вже давно, діло за інженером стоїть. Ось підемо, все по дорозі розкажу.

— Значить, завтра можна починати монтаж?

— Як починати, а інженер?

— Інженер знайдеться. — І Стьопа вийняв з бокової кишені посвідчення і, посміхаючись, подав голові. Той дочитав до середини і, немов опечений, схопився з місця.

— Стьопка!! А я, а ми... Кандидат наук! Оце так да! Ах ти ж... Значить, ні перше, ні друге, ні третє... Ах ти ж, Степан Семенович!

Рахівник, ще не второпавши в чому справа, спитав:

— Що ви там вичитали? Степан міністром став чи що?

— Прийде час, прийде час! А тепер він мені дорожчий від міністра. Живемо, хлопці! Наш Степан Семенович той самий учений інженер, якого ми чекаємо спецлітаком, — урочисто оголосив голова колгоспу, ще раз обіймаючи дорогого гостя. — Тепер ми на свято будемо з електрикою. Це вже факт!..

Г. ДЕРЕВ'ЯНКО.

м. Чернігів.

ПОСТАНОВА ЖЮРІ

ВІДКРИТОГО КОНКУРСУ НА КРАЩІ САТИРИЧНІ ТА ГУМОРИСТИЧНІ ТВОРИ І МАЛЮНКИ, ОРГАНІЗОВАНОГО РЕДАКЦІЄЮ ЖУРНАЛУ «ПЕРЕЦЬ»

ПЕРШІ ПРЕМІЇ
в 5.000 крб.

присуджено С. ВОСКРЕКАСЕНКОВІ (м. Київ) за віршовану гумореску «В основному про гарбуз», опубліковану в № 3 «Перця» за 1950 рік.

в 2.000 крб.

присуджено М. БІЛЕЦЬКОМУ (м. Луцьк) за байку «Останній одноосібник», опубліковану в № 2 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).

в 1.500 крб.

присуджено В. ЯРОШУ (м. Київ) за політичну епіграму «Його портрет», опубліковану в № 1 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).

ДРУГІ ПРЕМІЇ
в 3.000 крб.

присуджено В. ЗЕЛІНСЬКОМУ, учневі залізничної школи (станція Вапнярка, Одеської залізниці) за малюнок «План Маршалла в дії», вміщений в № 1 «Перця» за 1950 рік.

в 1.250 крб.

присуджено С. КОВАЛЕНКОВІ (м. Ізюм, Харківської обл.) за байку «Весняна байка», опубліковану в № 3 «Перця» за 1950 р. (видання для західних областей).

ТРЕТІ ПРЕМІЇ
по 1.500 крб.

присуджено:

1. Л. ПОЛЯКОВУ (м. Кременчук, Полтавської обл.) за ряд фейлетонів і, зокрема, за фейлетон «Нічого дивного», опублікований у № 23 «Перця» за 1949 рік.
2. Ол. ІОНОВУ (м. Сталіно) за оповідання «Споріднені професії», опубліковане в № 2 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).
3. В. БАКАЛОВІ (м. Полтава) за малюнок «Біля парадного під'їзду», вміщений у № 24 «Перця» за 1949 рік.
4. О. ПОДОЛЯКОВІ (м. Тульчин, Вінницької області) за малюнки: «У хвилях Китайської революції» та «Американська конституція», вміщені у № 1 та № 2 «Перця» за 1950 рік (видання для західних областей).

в 750 крб.

присуджено ІВАНУ ЦАРЕВИЧУ (м. Київ) за літературну пародію «Перегонка», опубліковану в № 5 «Перця» за 1950 рік.

ПРЕМІЇ ЗА КРАЩІ ТЕМИ ДО КАРИКАТУР
по 500 крб.

присуджено:

1. М. ВАЙСБОРДУ (м. Харків) за тему «Голуб миру і стерв'ятники війни», вміщену у № 2 «Перця» за 1950 рік.
2. Ю. ІВАКІНУ (м. Київ) за тему «Хто, де і як сидить», вміщену в № 6 «Перця» за 1950 рік.

Крім того, журі відзначило, як такі, що заслуговують на увагу, твори 26 авторів — учасників конкурсу.

Рукописи й малюнки, надіслані на конкурс, авторам не повертаються.

Фотомонтаж Юрія КОЗЮРЕНКА.

ПАПА БЕЗ БОЖОЇ МАСКИ

Ярослав ШПОРТА

Із книги „Іранський зошит"

1. Шах

Їде шах по своїй столиці
Не в оздобленій колісниці,
А в дарованім лімузині,
На заморській, чужій резині.

Не в халаті іранськім, що ви!
У нью-йоркськім новім костюмі,
У клітчастім, мабуть, шовковім,
Від якого леді в безумі.

Шах в пошані тепер за морем,
Містер Трумен його порадник.

Шах не ходить, убитий горем, —
Все зробить йому Трумен ладний.

Треба визвать до Вашінгтона —
Літака присила для нього,
Розмовляє з ним для фасону,
Не шкодує гостю нічого.

Шах радіє:
— Усе для мене!..
Його серця не в'ялить смуток,
Що заморському джентельмену
Він країну приніс в дарунок.

Що продав свій народ в неволю,
Землі, нафту, руди, метали
Він чужинцям оддав без болю,
Наче воронам на поталу.

Хоч вмирають в нужді дехкани,
Хоч ростуть мозолі криваві, —
Все вивозять за океани,
У Америку пароплави.

Містер Трумен шле телеграми:
— Славний шах, ви навічно з нами!
Містер Трумен його вітає:
— Хто ще кращого шаха знає!

А робочі кинуть роботу,
Глянуть вслід йому, пилом вкриті:
— Доки буде таку мерзоту
Наша рідна земля носити?

2. Тегеранські вітрини

Чого нема лиш на вітринах
У тегеранських магазинах!

Нові годинники, браслети,
Шовки, і шлейки, і взуття,
Старі панчохи і штиблети,
Чікагські леза для бриття,

Костюми, шлеми і пістолі,
Жувальна гума, пастила, —
За «планом Маршалла» доволі
Сюди навезли барахла!

Купець зове: — Зайдіть, панове!
Купець блага: — Зайдіть, ага!
Та меркне небо вечорове
І осідає пилюга.

Ідуть робочі, тільки мимо,
Не ваблять їх вітрин огні.
І їхня лють, важка і зрима,
Клекоче у серцях на дні.

— Це нам з Америки підмога!
— Привозять мотлох з-за морів!..
— Везуть, відкрита їм дорога...
— Вважають нас за дикарів!..

З вітрин би мотлох цей зібрати,
Нехай би він в огні згорів,
А тут поставити б за грати
Нью-йоркських, справжніх дикарів!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 8 (187) (на украинском языке). Підписано до друку 18. IV. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 01424 Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1741. Тираж 50.000 прим.

ЩО ВИ ДУМАЄТЕ ПРО НАСТУПНИЙ ФУТБОЛЬНИЙ СЕЗОН?

(Інтерв'ю Перця)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ТЕХРОБІТНИЦЯ. — Передбачаю двійки.

ДВІРНИК. — Значить, про футбол? Вікна, котрі на першому поверсі, обов'язково полетять.

НАЧАЛЬНИК БЮРО ПОГОДИ. — Мої прогнози, Перче, зайві. Матчі будуть відбуватись при всякій погоді. Між тим, передбачаю, що сезон сухим не буде.

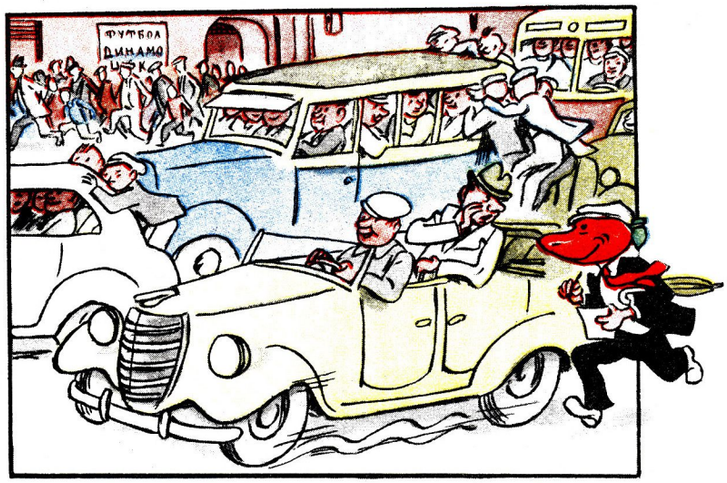

— Які перспективи вашої заводської футбольної команди, товаришу директор?

— Нічого не можу сказати, дорогуша! Я болію за московський «Спартак».

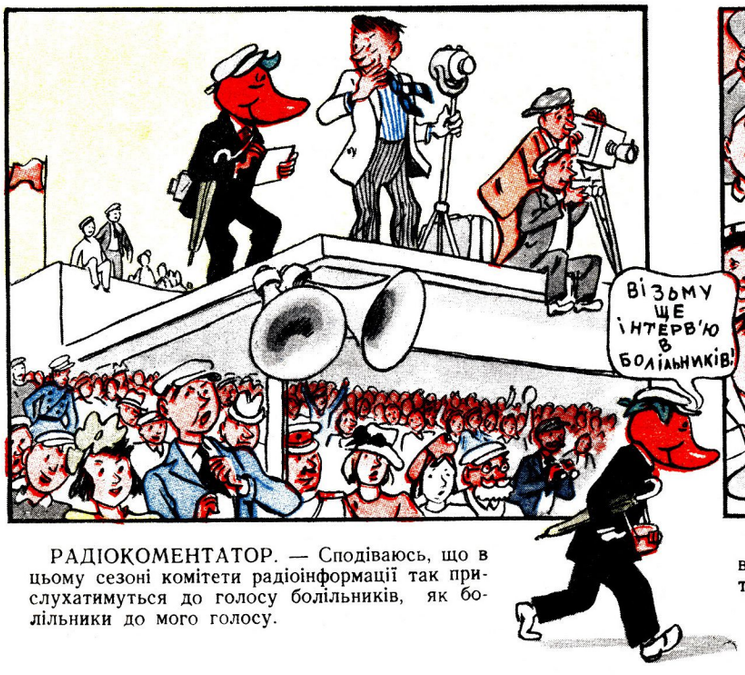

РАДІОКОМЕНТАТОР. — Сподіваюсь, що в цьому сезоні комітети радіоінформації так прислухатимуться до голосу болільників, як болільники до мого голосу.

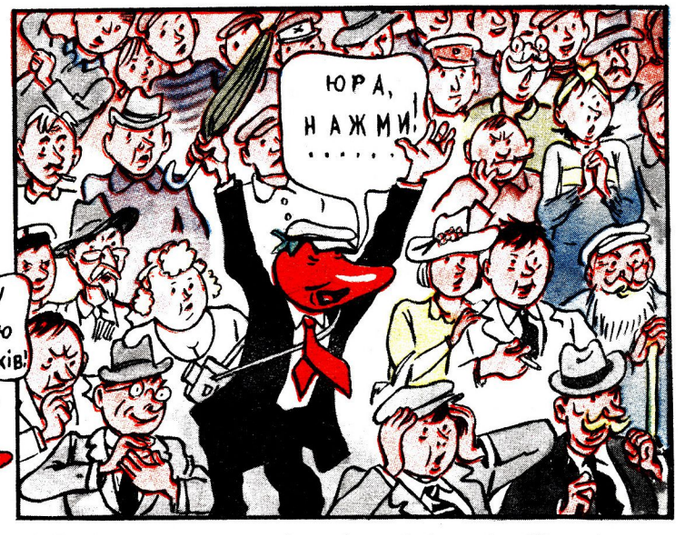

Як бачить читач взяти інтерв'ю в болільників Перцеві не вдалося. Чому? На це запитання дає вичерпну відповідь останній малюнок.